

Поліщук М.Р.,

Студентка навчально-наукового інститут права та інноваційної освіти,
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Науковий керівник:

Степаненко К.В.,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

ОСНОВНІ ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Колись ідея єдиної Європи була мрією філософів і ясновидців. Наприклад, Віктор Гюго уявляв собі мирні «Сполучені Штати Європи», пройняті гуманістичними ідеалами. У першій половині ХХ століття дві жахливі війни, які спустошили континент, розбили цю мрію. Але на уламках Другої світової війни з'явилася нова надія. Народи, які чинили опір тоталітаризму під час війни, вирішили покласти край міжнаціональній ненависті та ворожнечі в Європі та побудувати міцний мир між колишніми ворогами.

Між 1945 і 1950 роками група сміливих політиків, у тому числі Конрад Аденауер, Вінстон Черчилль, Альсі де Гаспері та Роберт Шуман, вирішила переконати свою країну вступити в нову еру. У Західній Європі буде новий порядок, заснований на інтересах народів і Організації Об'єднаних Націй, а також на договорах, які гарантують верховенство права і рівність між усіма націями [1]. Європейський союз- економічний та політичний союз, що об'єднує 28 незалежних держав членів, що розташовані переважно в Європі. Більшість українців вважають, що вступ в ЄС - це єдиний та беззаперечний напрямком України у зовнішній

політиці. Українці таке право виборювали ще у 2014 році, коли розпочали Євромайдан, що пізніше переріс у революцію Гідності.

Актуальність всієї теми зумовлена об'єктивними соціально-економічними та політичними причинами. Неможливо реформувати державу Україна без урахування досвіду розбудови та реформування інших сучасних держав. Дана тема є складна та багатогранна, її досліджували фахівці різних ступенів, а саме: Бочарова Н.В, В.І. Муравйова, Опришко В.Ф., Омельченко А.В., Фастовець А.Ф.

9 травня 1950 року Робер Шуман (міністр закордонних справ Франції) представив ідею створення Європейської асоціації вугілля та сталі, яку спочатку ініціював Жан Моне. У воюючих країнах виробництво вугілля і сталі буде об'єднане в єдиний енергетичний фонд - "Верховну владу". Практично, але дуже символічно, сировина війни стає інструментом для відновлення зближення та миру. Відповідно до Паризької угоди від 18 серпня 1951 року Німеччина, Бельгія, Нідерланди, Люксембург, Франція та Італія створили Європейське об'єднання вугілля та сталі. Згідно з угодою, держави зобов'язалися поставити виробництво вугілля та сталі під контроль вищого наднаціонального органу, що складається з представників держави, які є членами групи, діючи незалежно від уряду. Також повинна існувати Рада міністрів, що складається з членів урядів країн-членів. Існує суд, який має вирішувати суперечки між вищим органом управління та членами EOVS[2].

У 1955 році відбулася конференція в Мессіні, на якій обговорювалися ідеї євроінтеграції таких сфер: економічна, політична та фінансова інтеграція. Тож потрібно вважати, що конференція в Мессіні стала початком створення Євратому. 25 березня 1957 року Німеччина, Бельгія, Нідерланди, Люксембург, Франція та Італія уклали Паризьку угоду, згідно з якою було створено

Так, наприклад, Європейський парламент (створений у 1957 р.) мав представляти інтереси народів ЄС, коли мав консультативну функцію. Угода відноситься до Європейської соціально-економічної ради (з 1958 року), дорадчого органу для захисту потреб і вимог різних цивільних пільг. Завдяки багатоетапному кредитуванню Європейський інвестиційний банк (з 1958 року) говорить про фінансування розвитку відсталих частин Європи. Важливою функцією є будівництво та реконструкція об'єктів інтересу в країнах ЄЕС.

Описується майбутня Європейська комісія, яка має координувати роботу Адміністрації Співдружності та давати рекомендації щодо діяльності Європейського парламенту та національних урядів для вироблення єдиної економічної, зовнішньої, військової та культурної політики. Крім того, відповідно до Римської угоди було створено Європейський союз з атомної енергії, членами якого є Франція, Італія, Нідерланди, Люксембург, Німеччина, щоб сприяти розвитку мирного використання ядерної енергії [3].

3 травня 1960 року було створено ЄАВТ(Європейська асоціація вільної торгівлі). Загальновідомо, що Англія та ряд інших держав, що не змогли вступити через незгоду з системою наднаціональних органів ЄЕС, боячись втратити свій суверенітет захотіли створити інший варіант ЄС. Отже, створення ЕАВТ була створена через ворожнечу Англії та Франції.

1 липня 1967 року було створено Брюссельську угода, яка проголошувала ЄОУС, ЄЕС, Євратому що вони єднаються в одну організацію , а саме: “ ЄЕС”, тож можна говорити що це початок саме формування ЄС.

1 липня 1968 рік. Створення єдиного митного союзу Європейського співтовариства. Був зроблений єдиний таможений союз з такими країнами, а саме: Франція, Італія, Бельгія, Нідерланди, ФРН.

Понад півстоліття інтеграції зробили величезний внесок в європейську історію та вплинули на інтелектуальний розвиток європейців. Уряди-учасниці, незалежно від того, наскільки вони політично переконливі, знають, що ера абсолютної національної єдності закінчилася і що лише шляхом об'єднання та реалізації «спільної долі» (з посиланням на Угоду про Європейське співтовариство вугілля та сталі) їхні старі країни можуть продовжувати створювати економічну і суспільний прогрес, і зберегти свій вплив у світі.

Інтеграція змогла подолати чвари між європейськими країнами. Ставлення на високому рівні та застосування сили для вирішення міжнародних розбіжностей були замінені «підходом співдружності» та співпрацею. Такий підхід до збалансування національних і соціальних інтересів, поваги до етнічних відмінностей і створення єдиної спільної основи зараз цінний як ніколи. Холодна війна спонукала європейські демократії та волелюбні країни залишатися дружніми та єдиними.

Список використаних джерел:

1. Дюррозель Ж.Б. Історія дипломатії від 1919 до наших днів. Київ .1994. 523 с.
2. Пирожков С. Українські пріоритети в геополітиці .*Віче*. 2000. №5. - С. 24-27.
3. Україна у геополітичному інтер'єрі ХХ століття . *Політична думка*. 1994. №3. С. 13-15.

